

Galatalaiskirje

5. Gal. 2:1–10

Paavali jatkaa narraatiota. Nyt hän kertoo apostolien kokouksesta, johon hän meni Barnabaan ja Tituksen kanssa. Kokouksen tarkoitus oli ratkaista kysymys Paavalin julistaman laista vapaan evankeliumin hyväksymisestä ja samalla kirkon yhtenäisyydestä. Kokouksesta kertoo myös Ap. t. 15.

Kokouksessa näyttää olleen erilaisia näkökantoja, mutta tärkeintä on, että kirkon johtajat, Pietari, Jeesuksen veli Jaakob ja Johannes, eivät vaatineet ympärileikkausta ehdoksi pakanuudesta kääntyneille. Käytännössä tämä tuli näkyviin mm. siinä, että Titusta ei vaadittu ympärileikkauttamaan itseään. Tätä Paavali käyttää nyt argumenttina Galatiaan tulleita ympärileikkausta vaativia julistajia vastaan.

Kokous päättyi kädenpuristukseen. Paavalin työ pakanoiden parissa hyväksyttiin, ja kirkko säilyi yhtenäisenä. Ainoana kokouksen pakanaseurakunnille antamana tehtävänä Paavali mainitsee ”heidän köyhiensä muistamisen”, joka voi tarkoittaa Jerusalemin seurakunnassa olleita köyhiä tai koko seurakuntaa. Joka tapauksessa kolehdin kerääminen Jerusalemiin oli Paavalin työssä keskeisellä sijalla (vrt. Room. 15:31; 2. Kor. 8:1–15; 2. Kor. 9).

Mielenkiintoista on, että Paavali ei mainitse ns. apostolien dekreettiä (Ap. t. 15:20, 29). Ehkä Luukas on Apostolien teoissa liittännyt kertomukseen apostolien kokouksesta Jerusalemistä vasta myöhemmin lähetetyn kirjeen. Dekreetti antoi pakankristityille ohjeet, jotka tekivät mahdolliseksi yhteiselämän juutalais- ja pakanakristittyjen välillä.

6. Gal. 2:11–14

Narraatio jatkuu vielä kertomuksella Antiokian välikohtauksesta. Pietari oli tullut Antiokiaan, jossa seurakunnassa oli sekä juutalais- että pakanakristittyjä. Ensin Pietari oli osallistunut yhteisiin aterioihin (ehtoolliselle), mutta Jerusalemistä tulleet veljet eivät hyväksyneet ympärileikkattujen ja ympärileikkaamattomien yhteyttä, ja Pietari oli vetäytynyt pois ateriyhteydestä, samoin kun muutkin juutalaiskristityt, jopa Barnabas. Lopulta Paavali ainoana taisteli vapaan evankeliumin puolesta jopa Pietaria vastaan ja vastusti häntä julkisesti.

7. Gal. 2:15–21

”Me”, viittaa tässä juutalaiskristittyihin. Paavali puhuu siis itsestään ja samalla Galatiaan tulleista uusista julistajista. He ovat yhtä mieltä siitä, että he eivät ole ”syntisiä pakanoita”. Siitäkin tulisi vallita yksimielisyys, että he ovat uskoneet Jeesukseen Kristukseen, koska laki ei tee ketään vanhurskaaksi. Paavalille Kristukseen uskomisen oli merkinnyt ainakin kaikkein tiukimpien juutalaisten säännösten hylkäämistä, ja nyt hänen vastustajansa voisi väittää, että näin Kristuksesta on tullut synnin palvelija. Tämän ajatuksen Paavali kumoaa jyrkästi (”μη γενοίτο”). Paavali rikkoisi lain vasta, jos alkaisi – Pietarin tavoin – epäjohdonmukaiseksi.

Laki on tappanut Paavalin, koska laki vaatii kuolemantuomiota jokaiselle lain rikkojalle, ja lopulta hurskainkin juutalainen on rikkonut lain vaatimuksia. Kuolemantuomion on kuitenkin kärsinyt Kristus, ja Paavali on saanut tuomionsa, kun on kuollut Kristuksen kanssa ristillä.

Paavali opettaa Room 6:ssa kasteen merkitsevän liittämistä Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Paavalikin elää nyt uutta elämää Kristuksen yhteydessä, tai Kristus elää hänessä.

Paavali elää tätä elämäänsä "Jumalan pojan uskossa". Kirkkoraamattu -92 ymmärtää Jumalan pojan olevan tässä uskon kohde ("uskoen Jumalan poikaan"), mutta kohta voidaan tulkita myös niin, että se usko, joka Paavalilla on, on Jumalan pojan uskoa. Jos kerran Kristus elää hänessä, hän myös uskoo hänessä.

Paavalia on varmaan syytetty siitä, että hän tekee tyhjäksi Jumalan lain. Sitä vastaan Paavali toteaa, että hän ei tee tyhjäksi Jumalan armoa, mutta ne, jotka vaativat lain noudattamista, tekevät niin. Onhan Kristus kuollut turhaan, jos vanhurskaus voitaisiin saavuttaa lakia noudattamalla.